

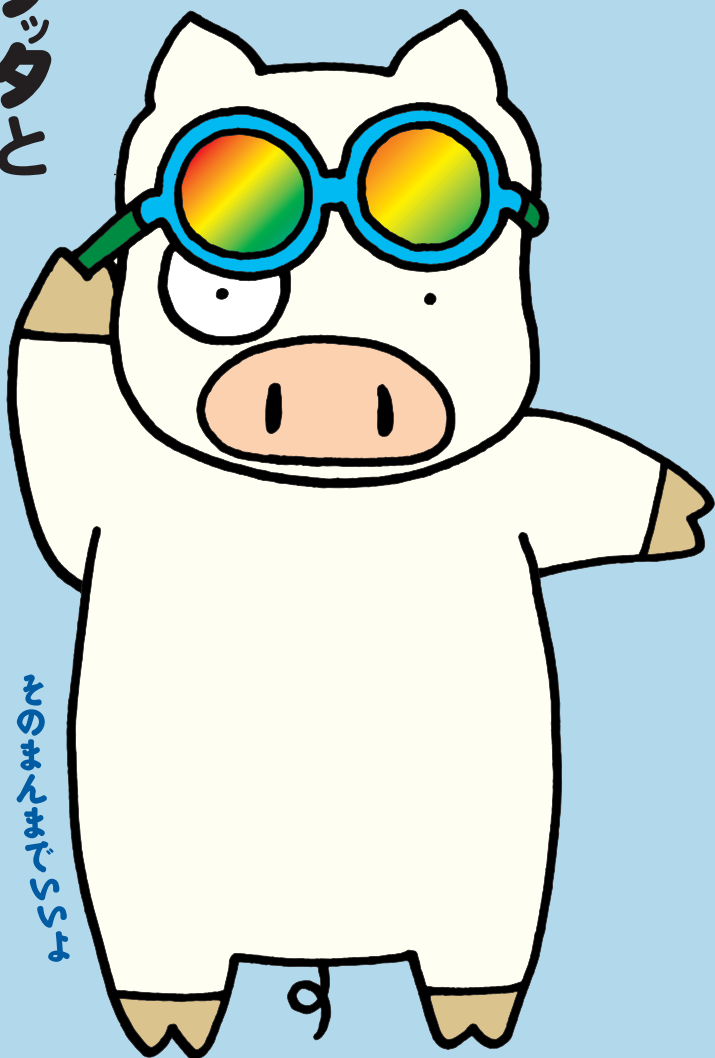
เจ้าอึด ขี้ตู่กับบุตตะ 2

แบบนั้นแหละ
ดีแล้ว

โยชิฮิโร โคอิซูมิ

ブッタと
シツカブッタ 2 小泉吉宏

そのまんまでいよ

ทำหน้าที่แนะนำ
เรื่องต่างๆ
ในเล่มนี้

ฟ้าๆๆ!

เรา
ชื่อ
บุตรตะ

ผมรู้สึกว่าคุณมีแต่
เรื่องให้กังวล
ยังไงไม่รู้

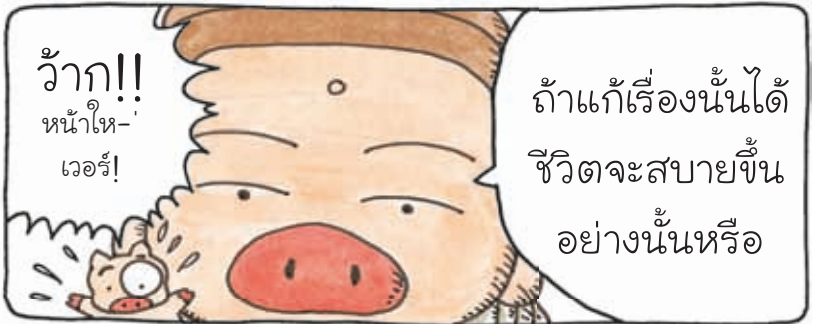
หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่หนังสือศาสนา
เพราะฉะนั้นจะไม่บอกว่า
ต้องเชื่อหรือต้องนับถือ

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่เขียนว่า
“หากเรามองแบบนี้ ก็จะรู้สึกได้ว่าชีวิตสบายขึ้น”

เอ๊ะ
!?

ในชีวิตเรา ถึงแม้จะแก้ป-หาเรื่องหนึ่งได้แล้ว
ก็ยังมีป-หาอื่น ๆ ตามมาไม่หยุดหย่อน

ก็มาจากในใจเธอ
นั่นแหละ

แล้วมาจาก
ไหนล่ะ

ปัญหาที่ควรแก้ไขนั้น
ไม่ได้เป็นสิ่งที่มาจาก
นอกตัวเรา

แล้วจะ
ทำยังไง
ดีล่ะ

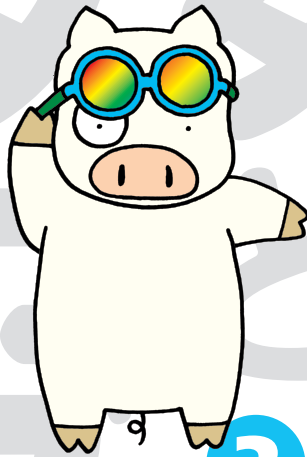
หน้าเธอ
ก็ให้-
เวอร์รี่
มานะ

ปัญหาของหัวใจ

หนังสือเล่มนี้
เขียนคำไป
ที่ทำให้ดำเนินชีวิต
ได้ง่ายขึ้นเอาไว้

そのまんまでしょ

ชุดตัวการ์ตูนกับพุทธะ 2

แบบนั้นแหละ ดีแล้ว

โยชิฮิโระ โคอิซุมิ

บทนำ

ชีวิต
ผม
จะ
ราบ
รื่น
ไหม

HELP!

สิ่งที่จะช่วยผมได้ก็คือ

ความรัก?

เงิน?

ศาสนา?

หรือว่า

ทำนบุดตะ?

HELP!

HELP!

ตัวเรานะ
ช่วยเธอไม่ได้หรอก
ใครก็ช่วยเธอไม่ได้
นอกจากตัวเธอเอง

เธอไม่รู้ตัวหรอก
ว่าคนที่ช่วยเธอได้จริงๆ คือ
ตัวเธอเอง

มาคุยกัน
ต่อจากนี้

แล้วทำไม
แล้วจะทำ
ยังไงดี

สารบัญ

บทนำ

6

ใคร่ครวญตัวเอง

19

โรบุดตะที่ไม่มี “ตัวฉัน”

โรบุดตะที่ใส่ “ตัวฉัน” เข้าไป

ไม่มีทั้งความสุข ความทุกข์ และความโกรธ

ทั้งความโกรธและความเศร้าเกิดจาก “จิตใจ”

“จิตใจ” เป็นสิ่งสำเร็จรูปตั้งแต่แรก?

“จิตใจ” ได้รับการบ่มเพาะจากประสบการณ์

นิสัยของจิตใจ

จิตใจนี้ จับต้องได้หรือเปล่า...

พวกหมูกี้น้อยหน่ากับสังคม

41

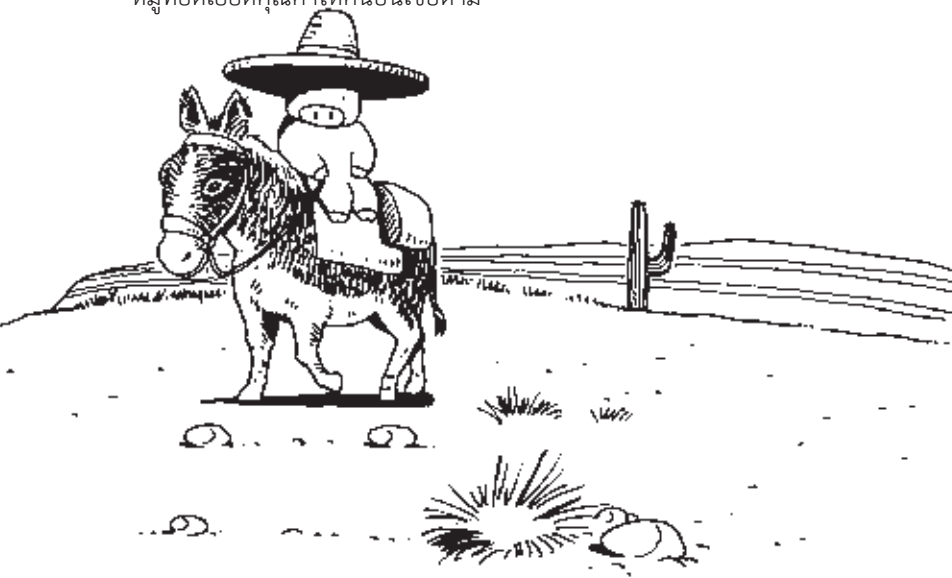
หมูที่อยากถูกมองว่าหล่อ

หมูที่กลัวตัวเองเจ็บปวด

หมูที่อยากถูกมองว่านิสัยร่าเริง

หมูที่อยากถูกมองว่าเป็นพวกสุดยอด

หมูที่ยัดเยียดคุณค่าให้คนอื่นเชื่อตาม

หมูที่ไม่โหดเพราะไม่ได้ดังหวัง
หมูที่อยากเป็นที่นับถือ
หมูที่โยนความรับผิดชอบให้คนอื่น...

นั่นนะ...ตัวเรา?

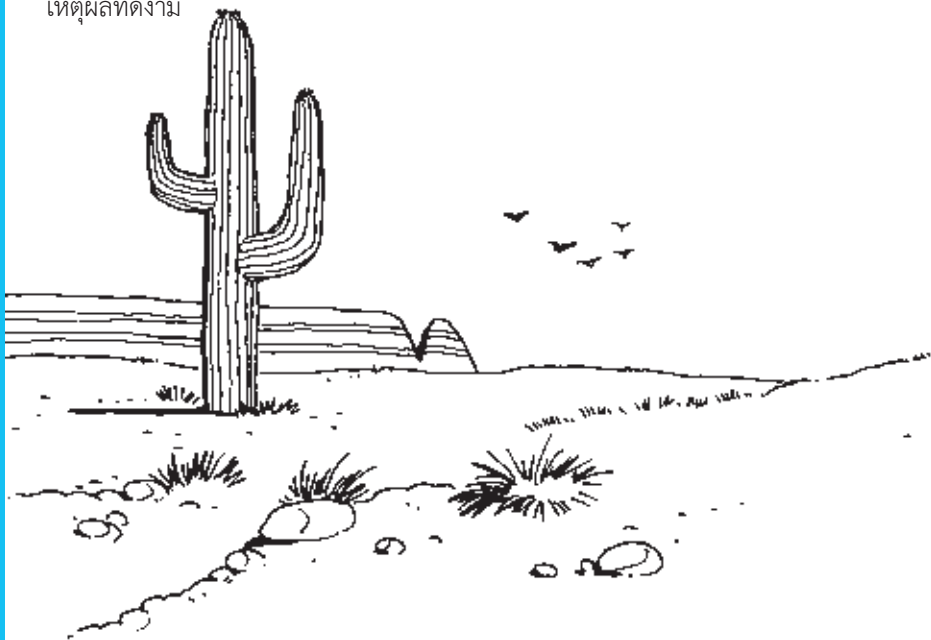
59

วิเคราะห์ดูแล้วไง?
การแบ่งกลุ่มเสริมให้อย่างตัดสินใจเอง
ตำแหน่งคือตัวเรา?
เพศคือตัวเรา?
ตำแหน่งทางสังคมของคนใกล้ตัวคือตัวเรา?
สัญชาติคือตัวเรา?
มุมมองของคนอื่นคือตัวเรา?
มุมมองของตัวเองล่ะ?...

ไม่ได้คิดไปเอง?

77

คนดีกับคนที่ไม่ชอบ
ร้องยังงั้นนะ
ความชอบของเราคือความชอบของอีกฝ่าย?
เหตุผลที่ตีงาม

ด้วยนามแห่งความยุติธรรม
หนทางมีเส้นเดียว? ความสุขมีแบบเดียว?
ความสุข
มาตรฐานเรื่องความร้อน...

เรียกความมั่นใจคืนมา

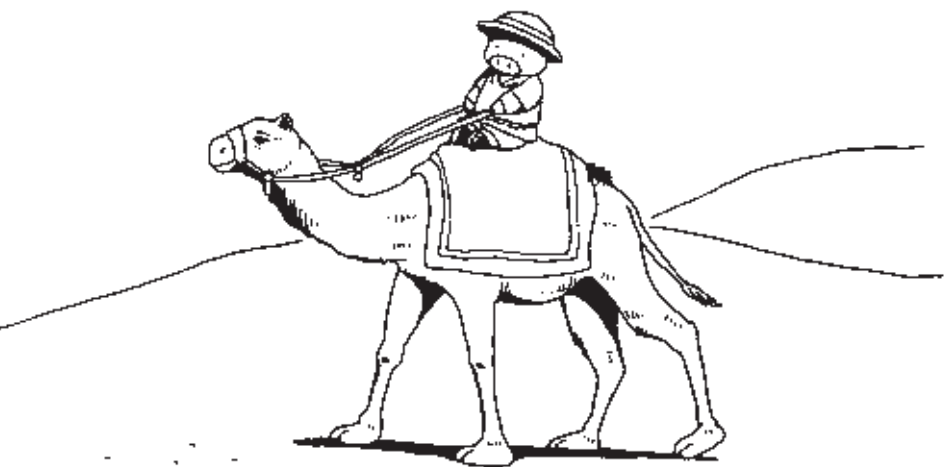
109

การหายใจกับจิตใจ
ระงับความเศร้า
โดนความเศร้าปั่นหัว
หวังสิ่งตอบแทน
ผิดทิศ
ความสุขอยู่ในสิ่งตอบแทน?
ฟังฟัง
ฉุกละหุกถึงความโง่ของตัวเองได้...

เรื่องธรรมดาสามัญ 4 ข้อที่ควรรู้

143

บุตตะกับโคตมี
ทุกสิ่งทุกอย่างหมุนเวียนเปลี่ยนไป

ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่อย่างโดดเดี่ยวไม่ได้
ชีวิตนั้นมากกว่าความมุ่งมั่นตั้งใจของคนเรา
หากไม่ถูกความโลภครอบงำ จิตใจจะสงบสุข
รู้หรือไม่รู้ หลักธรรมดาสามัญ

แบบนั้นแหละดีแล้ว

159

ค้นพบ “แบบนั้นแหละ”
ความเรียบง่ายอาจเป็นความแข็งแกร่งก็ได้
รู้จากประสบการณ์ของตัวเอง
บรรยายสัจธรรมแบบพุทธะ
จิตตะกะใช้ชีวิตแบบ “ให้เป็นไปแบบนั้นแหละ”
พุทธะใช้ชีวิตแบบ “ให้เป็นแบบนั้นแหละ”

บทส่งท้าย

182

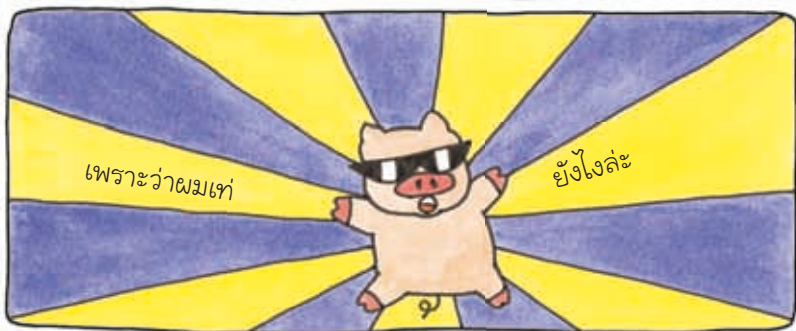
บทส่งท้ายในการพิมพ์ครั้งใหม่

184

เจ้าอุทิศิตตะกะ ทำเป็นรู้ กับ บุตตะ 2
แบบนี้แหละดีแล้ว

ใคร่
ครอง
“ตัวเอง”

ก่อนอื่น มาลองใคร่ครวญ
เรื่อง “ตนเอง”
กับ “จิตใจ” อีกครั้ง
ผ่านหมูนยนต์ โรบุดตะ กันเถะ

หมั่นยนต์ ไรบุดตะ
ยังไม่ได้ไหลลจิตใจที่เรียกว่า
“ตัวฉัน” เข้าไป

ไรบุดตะไม่มีความกังวลเรื่อง "ความตาย"
ว่า วันหนึ่งเขาจะต้องผูกพัน

ไม่เคยคร่ำครวญว่า
ตนเองโชคร้าย

ไม่เคยหลงระเริง
ความสุข

ไร
บุด
ตะ
ที่
ไม่
มี
“ตัวฉัน”

โรบอตตะ ที่ไม่มี “ตัวฉัน”
 ไม่มีความกังวลจึงเดินไปอย่างมั่นใจ

ดร.ฮึดอวดรู้ใส่จิตใจ
 ที่เรียกว่า “ตัวฉัน” เข้าไป

และแล้ว...

เขาก็เริ่มกังวลเพราะเกิดอยาก
 ปกป้องตัวเองขึ้นมา

โร
 บุต
 ตะ
 ที่
 ใส่
 “ตัวฉัน”
 เข้า
 ไป

ตอนที่โรบุดตะไม่ได้รับการโหลด
จิตใจที่เรียกว่า “ตัวนั้น”

ไม่
มี
ทั้ง
ความ
สุข
ความ
ทุกข์
และ
ความ
โกรธ

แม้จะโดนดูถูก
ก็ไม่โกรธ

ไอ้รูจมูก
สามเหลี่ยม
!

ไอ้คน
ไม่เอา
ถ่าน!

แม่โดนแกลังก์ก็
ไม่เคร้ำ

โรบุดตะที่ไม่รู้จักกระทั่งความสุขนั้น
ก็แค่เคลื่อนไหวและเดินต่อไปเรื่อย ๆ

โรบอตตะที่ได้รับการโหลด
จิตใจซึ่งเรียกว่า
“ตัวฉัน” นั้น

ทั้ง
ความ
โกรธ
และ
ความ
เศร้า
เกิด
จาก
“จิตใจ”

...จดจำทั้ง
ความโกรธ

ไอ้รู้จุมูก
สามเหลี่ยม!

ไอ้คน
ไม่เอา
ถ่าน!

...จดจำทั้ง
ความเศร้า

โรบอตตะเริ่มคิดเรื่อง “ตัวฉัน”
และ “จิตใจ”

หลังจากโรบุดตะได้ “จิตใจ” มา
เขาเคยถูกสุนัขจิ้งจอกจนยับตัวไม่ได้

ตั้งแต่นั้นมาก็เลยรู้สึกหวาดระแวง
เวลาเข้าใกล้สุนัข

เกลียด
ที่สุด
เลย!

ความ
เจ็บ
ปวด
นะ

โรบุดตะรู้จัก
“ความเจ็บปวด”
จึงเกลียดและกลัว
ความเจ็บปวด

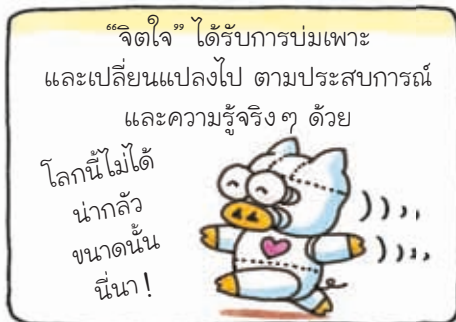
“จิตใจ” ไม่ใช่สิ่งสำเร็จรูปตั้งแต่แรก
“จิตใจ” ได้รับการบ่มเพาะจาก
ประสบการณ์และความรู้

“จิตใจ”
เป็น
สิ่ง
สำ
เร็จ
รูป
ตั้ง
แต่
แรก
?

“จิตใจ”
ได้
รับ
การ
บ่ม
เพาะ
จาก
ประ
สบ
การณั

นิสัย
ของ
จิตใจ

จิตใจผม
กำลัง
ร้องไห้

จิตใจผม
กำลัง
หิวเราะ

จิตใจผม
กำลัง
โกรธ

จิตใจเนี่ย ไม่ใช่ว่าจะคงเดิมไปตลอด
แต่จะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ นี่เอง..

จิตใจนี้ รูปร่าง
เป็นยังไงนะ...

เอ...
หัวสมองเราว่าง ๆ
แต่หัวใจก็ยังอยู่...

จิตใจอยู่ตรงไหนนะ
แล้วรูปร่างเป็นไงกันแน่
ไม่
ไหว
แล้ว

จิตใจนะ ไม่มีทั้งรูปร่าง
และตัวตนที่แท้จริง
หรือกนะ

จิตใจ
นี้
จับ
ต้อง
ได้
หรือ
เปล่า

โยนก้อนหิน
ลงในบ่อน้ำ

คลื่น

แต่คลื่น
เกิดขึ้นได้
ไม่นานก็สงบลง

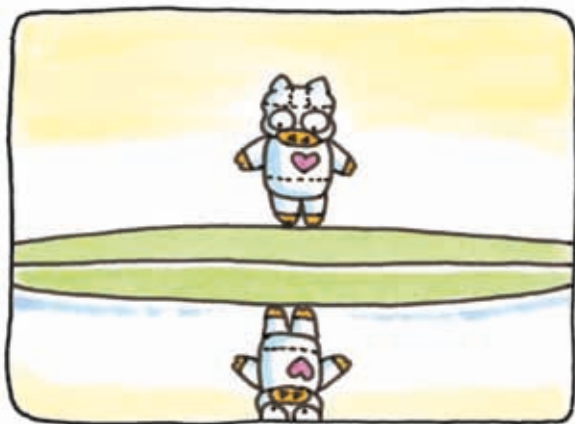
น้ำอยู่ตรงนั้น
ตลอด

ก็เหมือน
กับคลื่น
นั่นเอง

จิตใจ

จิตใจนี้ ใช่ว่ามีอยู่เป็นจริงเป็นจัง
ก็แค่เกิดขึ้น เหมือนกับคลื่น
ถ้าไอ้เจ้าจิตใจเนี่ย มีอยู่จริงละก็
ถ้าผมพูดว่าทำแบบนี้สิ จิตใจก็ต้องทำตามใช่ไหมละ
แต่ว่าทั้งที่ไม่อยากเศร้า แต่กลับเศร้าใจนี้สิ
ทั้ง ๆ ที่จิตใจ เป็นสิ่งที่ใช่ว่าจะมีอยู่จริงแท้ ๆ
กลับโดนมันปั่นหัวเอาซะได้
แล้วทำไงดีละ ทำไงดีนะ คิดว่าไง ตัวเอง

ผมถูก
จิตใจ
ปั่นหัว

ใคร
คือ
เจ้า
นาย
กัน
แน่

ถูกจิตใจปั่นหัว
จนเหนื่อย...

นี่ เจ้าจิตใจ! ฉันหรือแกกันแน่
ที่เป็นเจ้านาย!?

หัวใจนั้นปรวนแปร
หัวใจไม่มีทั้งรูปร่าง
และไม่อาจจับต้องได้
เวลาเศร้าหมอง
ถึงจะจับเอาหัวใจเศร้าหมองดวงนั้น
ขว้างทิ้งไปไม่ได้
แต่หัวใจเศร้าหมองดวงนั้น
ก็ไม่ได้เศร้าอยู่อย่างนั้นตลอดหรอกนะ

พอเขียน “เจ้าอุ๊ตชิตตะกะ ทำเป็นรู้ กับ บุตตะ” ก็ได้รับจดหมายมากมายจากทั่วทุกสารทิศ ว่าอยากให้เขียนภาคต่อ ถึงจะบอกว่าเป็นภาคต่อ แต่จริง ๆ แล้วเรื่องราวจบบริบูรณ์ในเล่ม จึงไม่มีภาคต่อหรอกครับ และผมก็ไม่มีแผนจะเขียนการเดินทางของจิตใจของ เจ้าอุ๊ตชิตตะกะ ทำเป็นรู้ ต่อด้วยครับ

มีผู้เสนอความเห็นอยากให้เขียนเกี่ยวกับความทุกข์ที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น

แต่ผมคิดว่าต่อให้ทำเป็นหนังสือรักษาเฉพาะทางไปก็คงไม่มีความหมายหรอกครับ

เล่มนี้ ผมจึงไม่ได้เขียนการตามรอยหัวใจของเจ้าอุ๊ตตัวเดียว แต่ให้มิเจ้าอุ๊ตเผชิญทุกข์หลาย ๆ ตัวปรากฏในเรื่อง และผมหวังว่าผู้อ่านทุกคนจะได้ค้นพบ “แง่คิดบางอย่าง” เหมือนที่นำเสนอในเล่มที่แล้ว ผมจึงลองเขียนแนวนี้อีกครับ

ว่าแต่ทุกคนสงสัยไหมว่า ทำไมคนที่เร่รับหาคำตอบสำเร็จรูป จึงมีเยอะจัง การทำให้จิตใจสงบเย็น ไม่มียาวิเศษง่าย ๆ แบบนั้นอยู่หรอกครับ สิ่งที่ได้รับขนานนามว่ายาววิเศษ ก็มีเยอะแยะมากมายที่น่าเคลือบแคลงสงสัย การคิดว่าแค่อ่านหนังสือเล่มนี้ก็จะสบายใจสงบสุข เป็นการพึ่งพิงอย่างหนึ่ง จริง ๆ แล้วสร้างความยุ่งยากนะครับ

ถ้าเราเลิกพึ่งพิงใครสักคนหรืออะไรบางอย่าง เช่น พระเจ้า ได้ ก็จะค้นพบ “ตัวเอง” ได้

小泉吉宏

ชีวิตคนเรา มีเพียง “ความเป็นธรรมดาอย่างนั้นแหละ” เท่านั้น
มีความสุข มีความทุกข์

การยอมรับได้ ไม่ได้หมายความว่าไม่กระตือรือร้นหรือท้อแท้

ถ้าอยากใช้ความพยายาม การใช้ความพยายามก็คือการยอมรับชีวิตได้

ชีวิตคือการยอมให้เป็นไปแบบนั้นแหละ ชีวิตจึงมีอยู่ตรงนั้นละครับ

มกราคม สมัยเฮเซ ปีที่ 8 (1996)

กับตัวที่
มีคิ้ว
ครับ

မေး!

มีทั้งตัวที่ **แฝง!**
ไม่มีตัว

อาจมีคน
สงสัยว่า
เจ้าอู๊ดฮิตตะกะ
ในเล่มนี้

“เจ้าอู๊ดซิดตะกะ ทำเป็นรู้ กับ บุตตะ” ออกสู่สายตา
ผู้อ่านมาหนึ่งทศวรรษแล้ว สำหรับ “แบบนั้นแหละดีแล้ว”
พิมพ์ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ปี 1998 ก็ผ่านมา 7 ปีแล้วนะครับ

หลายคนรู้จักเจ้าอู๊ดซิดตะกะจากผลงานชุดนี้ ส่งผลให้
หนังสือภาพ “Kobuta no kimochi mo wakatteyo (ช่วย
เข้าใจความรู้สึกของหมู่น้อยหน่อยนะ)” (เคยพิมพ์โดย เบเนสเช่
คอร์โปเรชั่น ปัจจุบันพิมพ์โดย สนพ. เกนโตะฉะ) ได้มีโอกาสออก
มาเผยแพร่สู่สายตาผู้อ่านมากมาย และยังมีหนังสือภาพ อย่าง
“Tenori Zou no Pazuu (สนพ. เดียวกัน) จากนั้นมาผมก็เริ่ม
เป็นนักเขียนจริงจัง นิตยสารของทีบีเอส ลงเรื่อง “Buta no
Idokoro (ที่อยู่ที่ยืนของเจ้าอู๊ดซิดตะกะ)” (พิมพ์เป็นเล่ม
สวยงามโดย สนพ. มิเดียแพคทอรี) เป็นตอน ๆ ในช่วงนั้นด้วย

ผมคิดว่ารูปเล่มขนาดเท่าหนังสือเล่มนี้น่าจะพกพา
สะดวกกว่าเล่มก่อนนะครับ ผมจะดีใจมากครับถ้าเจ้าอู๊ดซิดตะกะ
จะเป็นที่รักของนักอ่านต่อไปเรื่อย ๆ

小泉幸宏

โยชิฮิโระ โคอิซุมิ
มีนาคม 2003

un
ส่ง
ท้าย
ใน
การ
พิมพ์
ครั้ง
ใหม่

หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่เป้าหมาย แต่เป็นจุดเริ่มต้นมากกว่า
เมื่อนำประสบการณ์ของตัวเองมาเทียบเรื่องราวในเล่ม อาจค้น
พบวิสัยทัศน์บางอย่างก็ได้ ซึ่งคนที่กำลังมีทุกข้ออาจยังค้นพบได้
อย่างง่ายดาย

หรือถึงจะอ่านแล้วไม่ได้ค้นพบอะไรขณะอ่าน แต่พอไป
ใช้ชีวิตจริง “อ้อ ในหนังสือมีเขียนเรื่องนี้ไว้เลยนี่” อาจค้นพบ
วิสัยทัศน์บางอย่างตอนนั้นก็ได้อีก

หนังสือเล่มนี้เปรียบเหมือนป้ายบอกทางบนถนนหรือ
แผนที่นั่นเอง การใช้ชีวิตก็เปรียบเสมือนการเดินทางไปข้างหน้า
จะไม่เดินก็ได้ คนเดินก็คือตัวคุณเอง

ไม่ต้องรีบร้อน ไม่ต้องบีบคั้นกดดันตัวเองเกินไป ลองหยิบ
หนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่านซ้ำเป็นครั้งคราวก็ดีนะครับ

มีเพียงมนุษย์เท่านั้น
ที่ใช้ชีวิตแบบหลงลืมการ
“ให้เป็นไปอย่างนั้นแหละ”

เสียงตอบรับจากผู้อ่านเล่ม 1 สะท้อนกลับมาเหนือความคาดหมาย ผ่านประสบการณ์ชีวิตและได้ขบคิดใคร่ครวญเรื่องชีวิตจิตใจ ล้วนพูดว่า เล่มนี้ “โดน” เพราะความลุ่มลึก น่าเสนอได้แบบที่ว่าอยากจะกอดเจ้าอุ๊ตกันสักครั้ง ชอบทุกคำ ทุกคำ (ย้าสองครั้งเพราะทุกคำจริง ๆ) ทุกภาพ ทุกข้อ

รุ่นพี่คนหนึ่งผู้ฝึกฝนยาวนานมาแต่ไหนแต่ไร ชัดเกล้าจิตใจมาตลอด ตั้งแต่วัยจกกัน กล่าวถึง “เจ้าอุ๊ตจิตตะกะทำเป็นรู้จักกับบุดตะเล่ม 1” ว่าเล่มนี้อธิบายธรรมะได้อาร์ตมาก ๆ คลาสสิกสุดเท่าที่เคยเห็นมา มันคือแบบ... วิเศษ มันคือ... ว้าว ทั้งที่พี่ไม่คิดจะอ่านหนังสืออีกแล้ว เพราะอ่านมาเยอะแล้ว จะเน้นปฏิบัติ แต่พอได้อ่านเล่มนี้ เข้าใจเลยว่าทำไมอีนอกบอกว่าเล่มนี้อยากทำมานาน ไม่คิดว่าจะได้เจอที่ญี่ปุ่น

ผู้เขียนนำธรรมะมาอธิบายให้อ่านสนุก เข้าใจง่าย หรืออ่านลึกถึงขั้นสังขารก็ได้ ด้วยรูปแบบน่ารัก น่ารักเสียจนจะบอกว่าถ้าเราค้นพบตัวเอง ทุกอย่างก็น่ารักไปหมด แม้สภาวะจิตที่เห็นได้ยากแต่ผู้เขียนก็ใช้ประสบการณ์ซึ่งผ่านการภาวนาจนทะลุ มองเห็นจิตใจและกระบวนการออกจากทุกซีได้ชัดเจน มาเล่าผ่านชีวิตของเจ้าอุ๊ตจิตตะกะและเพื่อน ๆ มีเสน่ห์ล้ำสมัยเพราะใช้เพียงการ์ตูนสั้น ๆ แค่ 4 ช่องก็สัมผัสใจได้ลึกล้ำ

สำหรับเล่ม 2 นี้ เปิดเรื่องด้วยเจ้าอุ๊ตจิตตะกะร้องเล่นร่าเริงว่าไม่เห็นต้องใคร่ครวญเรื่องของตัวเองเลย มันใจว่ารู้จักตัวเองดี ทำเอาท่านบุดตะกับอีนอกจิงได้แต่รำพึงกันว่า ใจของเจ้าอุ๊ตบรจอะไร จิงเป็นไปได้ถึงเพียงนั้น (ฮา)

ถ้าเจ้าอู๊ดรู้จักตัวเองดี ทำไมยังเหวี่ยงแค้นทุกครั้งที่ต้องพบความเปลี่ยนแปลงหรืออุปสรรคในชีวิต ก็เพราะยังไม่เข้าใจจิตใจตัวเองจริง ๆ ละมังถึงได้เป็นแบบนี้ เมื่อเราปรุงแต่ง ย้อมจิตด้วยการคิดไปเอง เราก็ออกห่างจากจิตเดิมแท้ที่บริสุทธิ์ ห่างไปจากการยอมรับความเป็น “แบบนี้แหละ”

เจ้าอู๊ดชิตตะกะทำให้รู้ว่า “แบบนี้แหละดีแล้ว” มันหายไปจากชีวิตเราเพราะอะไร เราเป็นทุกข์เพราะเปรียบเทียบ มีฉันมีเธอ มีทุกข์มีสุข มีว่างมียุ่ง มีง่ายมียาก ซีรีส์นี้ชวนให้คิดสนุก ๆ ว่า “อย่าคิดว่าสิ่งนี้สิ่งนั้นคืออะไร เพราะมันไม่ใช่อะไร” ทั้งหมดสมบูรณ์แบบในตัวเอง ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของเรา

ทุกสิ่งเป็นภาษาสมมติ ถ้าหลุดจากการยึดติดสิ่งสมมติแล้ว เราจะค่อย ๆ เบาใจขึ้น สบายขึ้น แต่ถ้ายังดันทุรังแบบเจ้าอู๊ดชิตตะกะก็ไม่ต่างจากการซุกหลุมแห่งความทุกข์แล้วยินดีเดินลงไปเองโดยไม่รู้ตัว

เมื่อเราผ่อนคลายความคิดที่ว่าชีวิตควรเป็นแบบนี้แบบนั้น เมื่อนั้นเราจะเข้าใจ...

“แบบนี้แหละดีแล้ว” ความสงบเย็นก็โพรยปราย

อลีน เฉลิมชัยกิจ
บรรณาธิการ สนพ.ไต้ฝุ่น
อ่านแล้วรัก ได้พักอุ่นใจ

ประวัติผู้เขียน

เกิดที่เมืองฮะมะมะทสึ ปี ค.ศ. 1953 จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยศิลปะมุซาชิโนะ จนปี ค.ศ. 1993 สร้างผลงานซีรีส์ “Butta to Shittaka Butta” (เจ้าอู๊ดชิตตะกะ ทำเป็นรู้ กับ บุตตะ ในปี ค.ศ. 1999 “Butta to Shittaka Butta 3 Naandemo nai yo” (เจ้าอู๊ดชิตตะกะ ทำเป็นรู้ กับ บุตตะ เล่ม 3 อะไรอะไรก็ไม่รู้) ได้รับรางวัลbunggegunjūmangwa ครั้งที่ 45 และได้รับรางวัลชนะเลิศbungkaijinkeigekushisai ครั้งที่ 6 จากผลงาน “Ootsugami Genji Monogatari Maro, n ? ” (ตำนานเก็นจิแบบคร่าว ๆ ข้าน้อย ทื่อ?) ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์เคนโตะนะ

ผลงานหลัก ๆ ได้แก่ “Ai no Shittaka Butta” (ความรักของเจ้าอู๊ดชิตตะกะ ทำเป็นรู้) “Sensou de shinda Heishi no koto” (เรื่องของการที่ตายในสงคราม) “Ichi byou no kotoba” (คำพูด 1 วินาที) ของสำนักพิมพ์มีเดียแพคตอรี, “Kobuta no kimochi mo wakatteyo” (ช่วยเข้าใจความรู้สึกของหมูน้อยหน่อยนะ) “Shuukuriimu” (ซูคริม) “Baasudee Ibu” (เบียร์เดย์ อีฟ) “Doppo tachi chigatte mo heiki dayo” (ผองเพื่อนดบโปะ ถึงจะแตกต่างแต่ก็ยังชีว) “Doppo tachi shiawase no moto” (ผองเพื่อนดบโปะ ที่มาของความสุข) “Tonton na hibi” (วัน ๆ ที่เหมือนเดิม) (ของสนพ. เคนโตะนะ) และเรื่อง “Doppo tachi” (ผองเพื่อนดบโปะ) เป็นการต่อเนื่องลงในหนังสือพิมพ์โยมิอูริฉบับตอนเย็น

การ์ตูนสะท้อน “หัวใจ” สุกยอด Bestseller ของ โยชิฮิโระ โคอิซุมิ

เจ้าอู๊ดซิดตะกะ ทำเป็นรู กับ บุตตะ 1 คำตอบอยู่ในตัวเราเอง

คำตอบของชีวิตอยู่ที่ไหน? เราจะพบโฉมหน้าที่แท้จริงของความกังวล ความเจ็บปวด และความสุขใจ เมื่ออ่านไปหัวเราะไปกับชีวิตแสนสับสน วุ่นวายของเจ้าอู๊ดซิดตะกะ ทำเป็นรู

เจ้าอู๊ดซิดตะกะ ทำเป็นรู กับ บุตตะ 2 แบบนั้นแหละ ดีแล้ว

หมวกที่กังวลแต่เรื่อง “ชีวิตผมจะไปได้สวยมั๊ยนา...” จะออกมาให้เห็นกัน จนเต็มอ้อม และถึงเราค้นหาตัวตน ค้นพบชีวิตในแง่มุมที่ไม่รู้จักมาก่อน

เจ้าอู๊ดซิดตะกะ ทำเป็นรู กับ บุตตะ 3 อะไรอะไรก็ไม่มี

บุตตะพูดว่า “ใจเธอนั้นแหละ ที่สร้างภาพของโลกนี้ขึ้นมา” สิ่งสำคัญ คือต้องรู้ทันนิสัยชอบตีความสิ่งต่าง ๆ เล่มนี้การันตีด้วยรางวัล บุงเกซุนจุมังงะ จากสำนักพิมพ์ยักษ์ใหญ่แห่งหนึ่งในญี่ปุ่น

ความรักของเจ้าอู๊ดซิดตะกะ ทำเป็นรู หนังสือที่เปิดแล้วสบายขึ้นทันที

“ทำไมไม่ยอมเข้าใจความรักของเราเลยนะ” เวลาที่รักก็มักคิดแบบนี้ หัวใจมักใช้กลไกคิดเองเออเองไปต่างๆ นานา เล่มนี้ถือเป็นเรื่องขำขัน ชื่นเลิศสำหรับผู้สับสน ลังเล หรือเจ็บแปลบกับความรัก

ที่อยู่ที่ยืนของเจ้าอู๊ดซิดตะกะ ทำเป็นรู

“ถึงเวลาต้องคิดเรื่องนี้แล้ว” เจ้าอู๊ดซิดตะกะทบทวนมุมมองชีวิต 24 เรื่อง อย่างพิจารณา บอกเลยว่าแม้แต่เรื่องเด็ดๆ ทั้งนั้น

ลึกสุดใจเจ้าอู๊ดซิดตะกะ ทำเป็นรู

เรื่องปกติธรรมดาที่มักคิดว่าไม่ต้องสนใจก็ได้ จริงๆ กลับยิ่งต้องระวัง เล่มนี้จึงรวม 25 เรื่องสำคัญที่อยู่กันเบื้องของจิตใจที่ต้องระวังมาพิจารณา อย่างละเอียดถี่ถ้วน

จุดพลิกผันของเจ้าอู๊ดซิดตะกะ ทำเป็นรู

ชีวิตเราไม่รู้ว่าจะตรงไหนคือจุดหักเห เล่มนี้จะเปิดเผยปมในใจที่เกิดขึ้นตั้งแต่ 3,800 ล้านปีก่อน แผลให้เห็นต้นเหตุแล้วไปต่อได้อย่างสบายตัว ปลดก่อนหินที่แบกมาทั้งชีวิต

เจ้าอู๊ดซิดตะกะ ทำเป็นรู ถึงกลางระหว่างการตัดสินใจ

พบ “เจ้าอู๊ดทำเป็นรู” ในรูปแบบบทความสำหรับคนชอบอ่านบทความ มากกว่าการ์ตูน ค้นหาวัดตนดั้งเดิมที่เรียบง่ายของตัวเอง เป็นมินิคัมมิกซ์อัดแน่นแนวคิดและทฤษฎีพร้อมภาพการ์ตูนโดนใจ 29 บท

COMIC ESSAY

ISBN 978-616-7105-86-4

MH 0002

259.-

www.booktime.co.th

f DaifukuPUB

